

فیدل کاسترو

منبع: گرانما

سرمایه‌داری دمکراتیک بوش

و سوسیالیسم دمکراتیک چاوز

من نمی‌خواستم سومین «تأملات» پیاپی را بنویسم، اما نمی‌توانم آن را به دوشنبه موکول کنم.

یک پاسخ دقیق به «سرمایه‌داری دمکراتیک» بوش وجود دارد: سوسیالیسم دمکراتیک چاوز. هیچ راه دقیق‌تری برای بیان تضاد بزرگ موجود بین شمال و جنوب در نیم‌کره ما، بین اندیشه‌های بولیوار و مونرو وجود ندارد.

حسن بزرگ اندیشه‌های بولیوار این بود که در زمانی که رسانه‌های ارتباطی مدرن، حتا کانال پاناما وجود نداشت، بیان شد. امپریالیسم آمریکا وجود نداشت. تنها سیزده

مستعمره انگلیسی‌زبان وجود داشت، که متحد شده و در سال ۱۷۷۶ با حمایت فرانسه و اسپانیا استقلال خود را به دست آوردند.

ناجی، که گویی قادر بود فراتر از قرن‌ها جلوتر از زمان خود را ببیند، در سال ۱۸۲۹ اعلام کرد: «به نظر می‌رسد مشیت ایالات متحده را مأمور کزده است که به نام آزادی [قاره] آمریکا را دچار بدبختی کند.»

هوگو چاوز یک سرباز ونزوئلایی است. در ذهن او اندیشه‌های بولیوار به طور طبیعی جوانه می‌زنند. کافی است راهی را که افکار او در مراحل مختلف سیاسی پیموده است در نظر بگیریم، از منشاء فروتنانه او، مدرسه، آکادمی نظامی، مطالعات تاریخی‌اش، واقعیت کشور او و حضور تحقیرکننده سلطه یانکی.

او یک ژنرال نبود؛ او هیچ مؤسسه نظامی را تحت فرمان خود نداشت. او دست به کودتا نزد، و نمی‌توانست دست به چنین کاری بزند. او نمی‌خواست صبر کند؛ نمی‌توانست هم صبر کند. او خود شورش کرد؛ او مسؤولیت کامل رخدادها را به عهده گرفت و زندان را به یک مدرسه تبدیل کرد. او موقعی که خارج از دولت بود، همدردی مردم را جذب کرد و حمایت آن‌ها را برای آرمان خود به دست آورد. او تحت یک قانون اساسی بورژوازی در انتخابات پیروز شد. او به یک سند جانکاه قسم خورد و وفاداری خود را به یک قانون اساسی جدید اعلام کرد. او با ایده‌های از پیش شکل گرفته راست و چپ درافتاد و انقلاب بولیواری را در میان دشوارترین شرایط ذهنی در کل آمریکای لاتین، شروع کرد.

طی ده سال، از شروع به دست گرفتن ریاست جمهوری کشورش، او افشاندن ایده در داخل و خارج از میهن خود را متوقف نکرده است.

هیچ شخص صادقی نمی‌تواند کم‌ترین تردیدی داشته باشد که یک انقلاب واقعی در ونزوئلا در جریان است و همچنین در آنجا یک مبارزه استثنایی علیه امپریالیسم پیش برده می‌شود.

لازم به اشاره است که چاوز استراحت نمی‌کند، حتا تنها برای یک دقیقه. او در داخل ونزوئلا مبارزه می‌کند و هم‌زمان با آن به طور سیستماتیک به پایتخت‌های کشورهای آمریکای لاتین و همچنین ملت‌های مهم اروپا، آسیا، و آفریقا سفر می‌کند.

او به طور دائم، ساعت به ساعت، ارتباط با مطبوعات ملی و بین‌المللی را حفظ می‌کند. او از پرداختن به هیچ موضوعی ترسی ندارد؛ رهبران اصلی جهان با احترام به او گوش می‌دهند. او از قدرت واقعی که کشورش دارد - بزرگ‌ترین ذخائر ثابت شده نفت در جهان - درست و کارآمد استفاده می‌کند و یک برنامه بی‌سابقه ملی و انترناسیونالیستی را طراحی کرده است.

با امضای یک موافقت‌نامه همکاری بین «گاز پروم» از روسیه و «شرکت دولتی نفت ونزوئلا» برای اکتشاف و استخراج نفت و گاز، او کنسرسیومی ایجاد کرده است که در این عرصه در جهان دومی ندارد. همکاری اقتصادی او با چین و روسیه، با بعضی کشورهای اروپا و دیگر کشورهای آمریکای لاتین و آفریقا و دارای منابع وافر، نیروهای رهایی‌بخشی را آزاد کرده است که راه را به سمت یک جهان چندقطبی

هموار می‌کنند. او ایالات متحده را از عرصه انرژی یا برنامه‌های مبادلات تجاری حذف نکرده است. این طرحی عینی و متوازن است.

او بدون کنار گذاشتن نیروهای مولده مهم، درباره یک انقلاب سوسیالیستی برای کشور خودش فکر می‌کند. در این مقطع تاریخی، کشور ما، بعد از ضربه دیدن از طبیعت و ویرانگری امپراتوری منحنی، از این‌که می‌تواند روی همبستگی چاوز حساب کند، حقیقتاً خود را خاص می‌داند.

ما هرگز هیچ عبارت انترناسیونالیستی‌تر و برادارانه‌تر از آنچه او به مردم ما گفت نشنیده ایم: «کشور ونزوئلا، کشور شما هم هست!»

امپریالیسم سعی دارد به هر قیمتی که شده از نظر سیاسی از دست او خلاص شود یا او را به طور فیزیکی نابود کند. بدون توجه به این‌که مرگ او برای ونزوئلا و هم‌چنین برای اقتصاد و ثبات همه دولت‌های آمریکای لاتین و کارائیب فاجعه‌بار خواهد بود.

گفت‌وگوهای من با او را در یک نقطه نظر که من از آن دفاع می‌کنم می‌توان خلاصه کرد: در این نقطه زمانی، مهم‌ترین چیز نجات دادن ونزوئلا از تاخت و تاز سیاسی دولت ایالات متحده است. طی آخرین سفر او، ما ابعاد مساعدت او به ما و کمک‌هایی را که او مایل است به ما بدهد، بررسی کردیم؛ و هم‌چنین پیشنهاد ما مبنی بر این‌که او باید بیش‌ترین مقدار منابع ممکن را در نبرد داخلی - که او در حال حاضر علیه تهاجم رسانه‌ها و واکنش‌های شرطی که امپریالیسم طی سال‌های بسیار ایجاد کرده است - درگیر آن است، متمرکز نماید.

از حالا تا ۲۳ نوامبر از زمان برگزاری انتخابات محلی و منطقه‌ای ونزوئلا، نبردی که صورت خواهد گرفت از اهمیت فوق‌العاده‌ای برخوردار است، و ما نمی‌خواهیم از حمایت او از کوبا به عنوان بهانه‌ای برای لطمه زدن به انقلاب بولیواری استفاده شود.

نود و دو کارگر ساختمانی ونزوئلایی عضو «بریگاد کار داوطلبانه سوسیالیستی»، که برای ساختن خانه به «پینار دل ریو» اعزام شدند، یک نماد دوران ما هستند.

ما در لحظات بسیار مهمی زندگی می‌کنیم. رفراندوم همگانی برای تصویب قانون اساسی اکوادور که پس‌فردا برگزار می‌شود، بسیار اهمیت دارد. چاوز روز دوشنبه در برزیل با پرزیدنت «لولا» دیدار خواهد کرد. امشب یک مناظره تلویزیونی بین «اوباما» و «مک‌کین» برگزار می‌شود. این‌ها اخبار مهمی هستند.

به این خاطر بود که من نخواستم نوشتن این سطور را به دوشنبه موکول کنم. فردا شنبه، چاوز به کشور خود باز خواهد گشت و روز یک‌شنبه با مردم خود صحبت خواهد کرد. او همیشه در نبرد خود، از فرازهایی از این تأملات استفاده می‌کند.

فیدل کاسترو روز

۲۶ سپتامبر ۲۰۰۸

ساعت ۵:۵۶ بعد از ظهر

گرفته از تارنگاشت عدالت: /<http://www.edalat.org/sys/content/view/2404/1>